

8 Ιουλίου 1991

ΠΙΚΗΣ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ,
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΓΛΑΥΚΟΣ ΧΑΤΖΗΜΙΤΣΗ (Αρ. 2),

Εφεσείων,

v.

1. ΕΠΑΡΧΟΥ ΠΑΦΟΥ,
2. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΒΕΛΤΙΩΣΕΩΣ
ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ,

*Εφεσιβλήτων.**(Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 847).*

Προσφυγή βάσει του άρθρου 146 του Συντάγματος — Λόγοι ακύρωσης — Παράλειψη οφειλόμενης ενέργειας της διοίκησης — Σημαίνει ανυπαρξία οποιασδήποτε απόφασης πάνω σε ζήτημα στο οποίο είναι νομικά υποχρεωμένη η διοίκηση να πάρει — Απόφαση ελήφθη και έγινε γνωστή κατά την εξέλιξη της προσφυγής — 5
Εκλείπει για το λόγο αυτό το αντικείμενο της προσφυγής.

Μετά την καταχώρηση προσφυγής κατά της παράλειψης των εφεσιβλήτων 2 να ανανεώσουν εκδοθείσα άδεια οικοδομής διαπιστώθηκε ότι οι εφεσιβλητοι είχαν ήδη πριν την καταχώρηση της προσφυγής απορρίψει το αίτημα των εφεσειόντων. Η παρούσα έφεση στράφηκε κατά της απόφασης του πρωτόδικου Δικαστή σύμφωνα με την οποία η προσβαλλόμενη παράλειψη ενέργειας του αρμόδιου σώματος είχε θεραπευθεί. 10

Κατά την διάρκεια της συζήτησης της έφεσης ο δικηγόρος του εφεσειόντα ζήτησε άδεια να τροποποιήσει τους λόγους της προσφυγής του, αίτημα όμως που απορρίφθηκε με ενδιάμεση απόφαση του προεδρεύοντος του Δικαστηρίου. 15

Το Ανώτατο Δικαστήριο απορρίπτοντας την έφεση αποφάσισε ότι:

Παράλειψη ενέργειας από τη διοίκηση σημαίνει ανυπαρξία οποιασδήποτε απόφασης πάνω σε ζήτημα στο οποίο είναι νομικά υποχρεωμένη η διοίκηση να πάρει. Από τα γεγονότα της υπόθεσης καταδεικνύεται ότι ελήφθη απόφαση η οποία έγινε γνωστή κατά τη διάρκεια εξέλιξης της προσφυγής. Επομένως δεν υπήρχε αντικείμενο προς συζήτηση ενώπιον του εκδικάσαντος Δικαστηρίου. 20

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα. 25

Αναφερόμενη Υπόθεση:

Δήμος Λεμεσού ν. Ευαγγέλου (Α.Ε. 841, απόφαση ημερομηνίας 11.12.90).

Έφεση.

- 5 Έφεση εναντίον της απόφασης του Προέδρου του Ανώτατου Δικαστηρίου Κύπρου (Α. Λοΐζου, Πρ.) που δόθηκε στις 31 Αυγούστου, 1988 (Αριθμός Προσφυγής 875/85)* με την οποία η προσφυγή του εφεσείοντα κατά της παράλειψης των εφεσιβλήτων να ανανεώσουν την άδεια οικοδομής απορρίφθηκε.

Π. Αγγελίδης, για τον εφεσείοντα.

Α. Ταλιαδώρος για Κ. Χρυσστομίδη, για τους εφεσίβλητους.

Cur. adv. vult.

- 15 ΠΙΚΗΣ Δ.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θά δώσει ο δικαστής κ. Χρ. Αρτεμίδης.

ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ Δ.: Με την αίτηση ακυρώσεως, που καταχωρήθηκε στις 10.10.85, ο αιτών ζητούσε δυο θεραπείες που διατυπώνονται ως εξής:

- 20 Διακήρυξη του Δικαστηρίου

(α) Πως η άρνηση των καθ' ων η αίτηση να του ανανεώσουν την εκδοθείσα άδεια οικοδομής είναι άκυρη και στερημένη οποιουδήποτε νόμιμου αποτελέσματος, και

- 25 (β) πως η παράλειψή τους να ανανεώσουν την άδεια οικοδομής είναι άκυρη και επομένως ό,τι έχει παραληφθεί δέον να εκτελεστεί.

* (1988) 3 C.L.R. 1706.

Τα γεγονότα της υπόθεσης, καθόσο μέρος τους θεωρείται αναγκαίο να εκτεθούν για τη συζήτηση της παρούσας έφεσης, είναι τα πιο κάτω. Στις 7.6.84 εκδόθηκε άδεια οικοδομής στον αιτητή σύμφωνα με τα υποβληθέντα αρχιτεκτονικά σχέδια από το Συμβούλιο Βελτιώσεως Γεροσκήπου (καθ' ου η αίτηση 2). Κατά τη διάρκεια των οικοδομικών εργασιών διαπιστώθηκαν παραβάσεις των όρων της αδειάς. Ακολούθησε σχετική αλληλογραφία μεταξύ του αιτητή και του Συμβουλίου και καταχώρηση ποινικών υποθέσεων εναντίον του. Στις 4.6.85 ο αιτητής ζήτησε την ανανέωση της άδειας οικοδομής. Στο αίτημα αυτό απάντησε στις 12.8.85 ο έπαρχος Πάφου (καθ' ου η αίτηση 1), ο οποίος και το απέρριψε, σε επιστολή που υπέγραψε εκ μέρους του ο επαρχιακός επόπτης.

Ο δικηγόρος του αιτητή υπέβαλε στο πρωτόδικο Δικαστήριο, και η εισήγηση του έγινε, πολύ ορθά κατά τη γνώμη μας, αποδεκτή, πως η απόφαση αυτή ελήφθη από αναρμόδιο κατά νόμο όργανο, δηλαδή τον έπαρχο Πάφου αντί του Συμβουλίου Βελτιώσεως Γεροσκήπου. Γι' αυτό το λόγο και η επίδικη απόφαση, αντικείμενο της πρώτης θεραπείας της προσφυγής, ακυρώθηκε. Αναφορικά όμως με τη δεύτερη θεραπεία, που παραθέτουμε πιο πάνω, ο πρόεδρος του Ανωτάτου Δικαστηρίου, που εξεδίκασε πρωτοδικώς την προσφυγή, αποφάνθηκε πως δεν υπήρχε σ' αυτή αντικείμενο γιατί το Συμβούλιο Βελτιώσεως Γεροσκήπου αποφάσισε στις 7.10.85 να απορρίψει την αίτηση για ανανέωση της άδειας οικοδομής. Κατά συνέπεια η προσβαλλόμενη παράλειψη να ενεργήσει το αρμόδιο σώμα είχε ήδη θεραπευθεί. Η συζητούμενη έφεση αφορά το δεύτερο αυτό σκέλος της υπόθεσης του Δικαστηρίου.

Είναι γεγονός πως η απόφαση της 7.10.85 δεν κοινοποιήθηκε στον αιτητή, και προφανώς δεν ήταν γνωστή σε αυτόν στις 10.10.85, όταν καταχωρήθηκε η προσφυγή. Όμως, η επίδικη απόφαση περιήλθε στη γνώση του δικηγόρου του κ. Ταλαρίδη σε κάποιο χρόνο πριν την καταχώρηση της γραπτής του αγόρευσης, που κάμνει αναφορά σ' αυτή και τη σχολιάζει. Ρητά όμως προσδιορίζει στην αγόρευσή του πως το αντικείμενο της προσφυγής είναι η από-

φαση του επάρχου της 12.8.1985.

5 Ο δικηγόρος του εφεσείοντα, κατά τη διάρκεια της συ-
ζήτησης της έφεσης, προφανώς αντελήφθη την ορθότητα
του σκεπτικού της πρωτόδικης απόφασης και γι' αυτό ζή-
τησε αναβολή για να του δοθεί η ευκαιρία να προβεί σε
10 τροποποίηση των λόγων της έφεσης, για να συνάδουν με
την επιχειρηματολογία του. Στην προβολή όμως του αιτή-
ματος του για αναβολή διαπιστώθηκε, πολύ ορθά, πως θά-
πρεπε να τροποποιηθεί ανάλογα και η προσφυγή, ώστε να
15 προσβάλλεται με αυτή η απόφαση της 7.10.85. Το αίτημά
του αυτό απορρίφθηκε για τους λόγους που αναφέρονται
στην ενδιάμεση απόφαση που εξέδωσε ο προεδρεύων του
Δικαστηρίου.

15 Η ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου εξέδωσε στις
11.12.90 απόφαση σε υπόθεση με πανομοιότυπα γεγονότα
(Α.Ε.841 Δήμος Λεμεσού ν. Γεωργίου Ανδρέα Ευαγγέλου
κ.α). Η μόνη διαφορά σ' αυτά είναι πως η τελευταία αφο-
ρούσε σε άρνηση της αρχής για ανανέωση άδειας διαχωρι-
20 σμού οικοπέδων. Παραθέτουμε από την απόφαση αυτή
ένα εκτενές απόσπασμα για να καταδεικτεί η ορθότητα της
πρωτόδικης απόφασης και υπογραμμίζουμε τα κρίσιμα
για τη συζητούμενη έφεση σημεία.

25 "Άρνηση της διοίκησης να αποδεκτεί αίτημα που
υποβάλλεται ή να εκτελέσει πράξη που κατ' ισχυρισμό
είναι υποχρεωμένη, προϋποθέτει εκδήλωση της αρνητι-
κής απόφασης ως προς το θέμα στο οποίο αφορά. Πα-
ράλειψη από την άλλη σημαίνει ανυπαρξία οποιασδή-
ποτε απόφασης πάνω σε ζήτημα στο οποίο είναι νομικά
30 υποχρεωμένη η διοίκηση να πάρει. Οι εφεσιβλητοι-
αιτητές με τις θεραπείες που ζητούν στην αίτηση ακυ-
ρώσεως, και που παραθέτουμε πιο πάνω, προσβάλλουν
την άρνηση του εφεσείοντος Δήμου να εκδώσει σ' αυ-
τούς άδεια διαχωρισμού του κτήματος τους, προφανώς
35 γιατί μετά από την πάροδο αρκετού χρόνου δεν είχε
κοινοποιηθεί σ' αυτούς οποιαδήποτε απόφαση και επο-
μένως εξέλαβαν τη στάση αυτή ως άρνηση στην αίτησή
τους. Αντικείμενο δηλαδή της προσφυγής τους είναι η

παράλειψη ενέργειας εκ μέρους του εφεσείοντος που επιβάλλει ο νόμος. (Δες την πρόσφατη απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση Ανδρέα Χριστοδουλίδη και άλλων ν. Δημοκρατίας (Α.Ε.448, που εκδόθηκε στις 15.11.1990), όπου παρατίθενται και οι σχετικές αποφάσεις στις οποίες συζητείται η νομολογία). 5

Από τα γεγονότα της υπόθεσης όμως που αναφέρουμε πιο πάνω, καταδεικνύεται πως ελήφθη απόφαση από τον εφεσείοντα Δήμο στην αίτηση για διαχωρισμό του κτήματος των αιτητών. Αυτή καταγράφεται στο πρακτικό συνεδρίασής του στις 4.11.83 και έγινε γνωστή στους εφεσίβλητους με την κοινοποίηση σ' αυτούς της ένστασης στην προσφυγή. Είμαστε της γνώμης, επομένως, ότι δεν υπήρχε αντικείμενο προς συζήτηση ενώπιον του εκδικάσαντος Δικαστηρίου." 10 15

Για τους λόγους που αναλύουμε πιο πάνω η έφεση απορρίπτεται με έξοδα εις βάρος του εφεσείοντα.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.